

Ximo Puig i la presidenta andalusa, Susana Díaz, en un miting recent a Alacant, celebrat durant la campanya electoral del País Valencià.

Els nou aliats del nou president

Fa mesos que Ximo Puig parla del “problema valencià”, de “crear el problema valencià” a Madrid. Resumidament, es tracta de convèncer el Govern de l'Estat i les altres 16 autonomies de la necessitat que els valencians gaudesquen d'un finançament més just. “Estem 12 punts per sota de la mitjana de renda per càpita, i no obstant això, som una de les comunitats que més diners aporta”, va fer-se un un fart de repetir el nou president de la Generalitat durant els mesos de precampanya electoral.

El 28 de juny, quan va prometre el càrrec en un acte solemne a les Corts valencianes, davant la presència de nombroses personalitats, Puig va passar al castellà en un moment de la seua intervenció. Va mirar cap a la llotja de convidats, on hi havia el ministre d'Afers Estrangers, José

L'objectiu principal de Ximo Puig com a president valencià consisteix a aconseguir un sistema de finançament just, i sota aquesta premissa ja fa mesos que teixeix una xarxa de suports de pes dins del PSOE. Se'n destaquen José Luis Rodríguez Zapatero i Susana Díaz, però en són més.

Els coneixem tot seguit.

Reportatge de Víctor Maceda

María García-Margallo, i va dir-li que ja n'hi havia prou “del tracte discriminatori i de la marginalitat actual”. “No toleraré cap més discriminació en finançament autòmic i en inversions”, va etzibar el nou cap del Consell.

Més enllà del plany, Puig ha previst la manera de posar-hi remei. I no sols amb frases tan carregades de bona fe com el

nom del seu llibre *–El problema valencià té solució* (Fundació Societat i Progrés, 2015)–, sinó a través de la confecció d'una xarxa de suports interna, dins del PSOE, que poden resultar extremadament útils a partir de la propra legislatura, en cas que el PP deixe d'ocupar la Moncloa.

La reforma del sistema de finançament serà una de les primeres accions

→ que haurà de dur a terme el següent executiu, atès que l'actual està esgotat. La setmana passada, el mateix ministre Margallo va deixar anar que el nou model està enllestit però que els populars no l'han volgut activar encara per evitar discussions entre les autonomies a les darreries del seu mandat. El ben cert, però, és que si hi ha cap proposta en concret, ningú no la coneix.

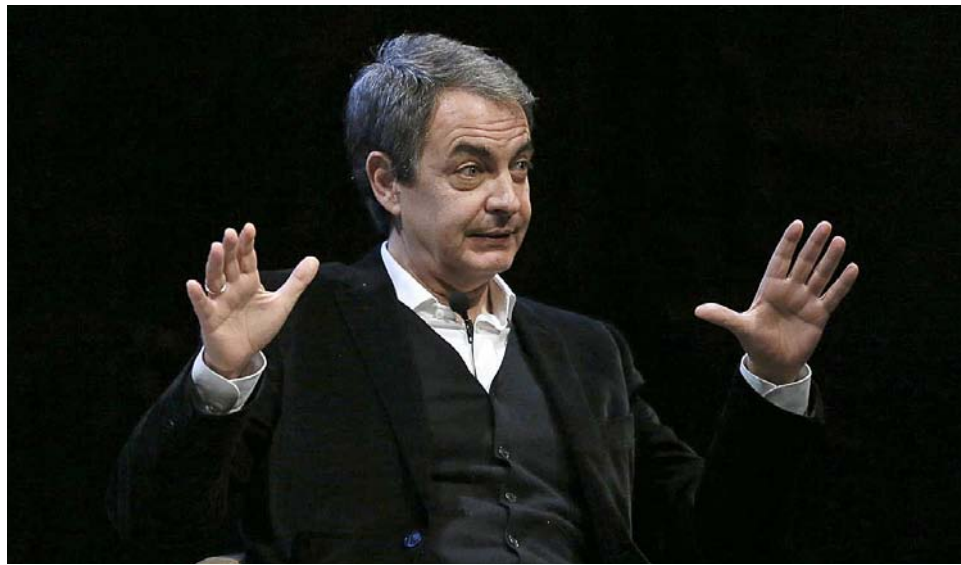
Puig va insistir dimecres passat que, si efectivament el nou model no s'aprova abans dels comicis, l'Estat haurà de compensar la Generalitat Valenciana pel que considera un tracte "discriminatori". El president valencià fins i tot s'ha ofert a abonar la multa de prop de 19 milions d'euros de la Unió Europea per l'ocultament del dèficit del Consell anterior -una sanció que només ha estat imposada al País Valencià i Grècia- sempre que el Govern espanyol finance els valencians tal com els pertoca en funció de la renda i la població.

Dos aliats de luxe...

El nou sistema proposat per l'Estat, si hi és, resta amagat a pany i forrellat. Per això mateix, i perquè és probable que els pròxims comicis espanyols configuren un mapa polític molt més plural i escorcat a l'esquerra, Puig fa mesos que treballa en aquesta direcció: la d'atraure el suport de destacats dirigents del socialisme espanyol que, en cas que Pedro Sánchez esdevinga president del Govern -amb l'ajuda de Podem, la de Ciutadans o fins i tot del PP, si arriba el cas-, siguin conscients del desequilibri fiscal que pateixen els valencians.

En aquest sentit, Puig s'ha preocupat especialment a estrènyer l'amistat amb l'ex-president José Luis Rodríguez Zapatero i amb la presidenta andalusa, Susana Díaz. Són, sens dubte, els dos principals suports amb què compta Puig de cara a obtenir un millor finançament.

En el cas del lleonès, la confiança és absoluta. Sobta i molt aquesta proximitat, tenint en compte que Zapatero va saludar efusivament l'accés de Jorge Alarte a la

secretaria general del PSPV-PSOE en el congrés celebrat l'any 2008, quan Puig va optar-hi per primera vegada. En aquell conclave, les simpaties de la direcció federal -materialitzades en l'actitud dels qui eren els números 2, José Blanco, i 3, Leire Pajín- estaven del costat d'Alarte, que va imposar-se d'un pèl. Zapatero, que va assistir a la clausura del congrés, va mostrar-se eufòric pel rejuveniment de la cúpula socialista valenciana.

En canvi, set anys més tard, la sintonia entre l'ex-president i Puig és total. Perquè el morellà, d'ençà que va accedir a la secretaria general, l'abril del 2012, hi ha quedat repetidament, allà on fóra. Sobretot a Madrid, on Ximo Puig ha acudit sovint com a diputat al Congrés que ha sigut fins ara, però també al País Valencià -un territori que Zapatero visita amb bastant més assiduïtat que no a la seua etapa presidencial- o a Sevilla, on tenen Susana Díaz com a bona amiga comuna.

Irònicament, Puig s'intitula "l'únic zapaterista que queda", i no n'hi ha per menys. Ben pocs li professen tant d'afecte. I malgrat que durant el seu mandat de vora vuit anys, Zapatero no va millorar ostensiblement el finançament dels valencians, és conscient de la injustícia comesa i serà un aliat de pes en la reclamació d'un sistema just. El dia que va prometre el càrrec de president de la Generalitat, Zapatero era a la llotja i va concentrar molta atenció.

En les seues converses privades, Puig i Zapatero han parlat de la possibilitat de plantejar un quitament del deute del País Valencià i han coincidit en la necessitat d'abonar el deute històric de tants anys d'infrafinançament.

Una visió compartida per la presidenta andalusa, a qui també li agraden els postulats federalistes de Puig, i encara que ni ella ni Zapatero no mantenen una relació idíl·lica amb Pedro Sánchez -a qui Díaz i

A la fila de dalt, José Luis Rodríguez Zapatero i Jordi Sevilla. A la de sota, d'esquerra a dreta i de dalt a baix, Carme Chacón, José Antonio Pérez, Miquel Iceta, Francina Armengol, Pedro Saura i Àngel Gabilondo.

Puig, amb tot, van donar suport durant el procés d'elecció de secretari general-, són veus autoritzadíssimes al si del PSOE.

La implicació de Díaz en el projecte de Puig ha sigut notable. Ha visitat repetidament València per tal d'evidenciar el seu suport i l'última setmana de la campanya electoral del maig van compartir un míting a Alacant.

...i set més de molt importants

El nomenament de Jordi Sevilla com a coordinador del programa econòmic del PSOE amb vista a les eleccions espanyoles de la tardor és una altra bona notícia per a Puig. Fa poc va presentar el seu darrer llibre a la Universitat de València, i el fet de ser valencià també ajuda a aplanar el camí. Sevilla és plenament sabedor del "problema" que preconitza Puig.

A diferència del que va fer Zapatero, ara sí que sembla clar que, amb Pedro Sánchez, Sevilla sí que ocuparia una

cartera de pes: o Hisenda o Economia. El 2004, per contra, Sevilla va haver de conformar-se amb la d'Administracions Públiques –sota la petició “de lo que sea, pero ministro, José Luis”–, raó per la qual la relació amb l'aleshores president va quedar tocada. El 2007, Sevilla va emigrar a la consultora PriceWaterhouse, que ara ha abandonat per reingressar a la política.

Qui també sona com a possible ministre amb molta força és José Antonio Pérez, gerent de la Universitat Politècnica de València i gran expert en matèria de finançament. De fet, va ser un dels ponents nomenats a proposta de les Corts valencianes que van posar negre sobre blanc la necessitat d'un nou sistema, més equilibrat. Pérez acaba de renunciar a la Conselleria d'Hisenda –que Puig finalment ha posat en mans de Vicent Soler– i una de les raons precisament pot ser aquesta: la previsió de marxar a Madrid més prompte que tard.

Una de les males notícies del 24M per a Puig va ser que Àngel Gabilondo es quedara a la porta de la presidència madrilenya. L'amistat que els uneix de fa temps i possibilitat de comptar amb un altre aliat de pes entre els presidents autonòmics li resultava molt estimulant, però la popular Cristina Cifuentes va mantenir el govern pels populars, amb el suport, això sí, de Ciutadans. Siga com siga, la veu de Gabilondo és de les més respectades al si del PSOE, i de ben segur que també provarà de persuadir els socialistes més crítics –manxecs, extremenys o asturians– de la urgència de dotar els valencians d'un finançament com toca.

La derrota a Madrid queda alleugerida per la recuperació de les Illes, on Francina Armengol, una altra bona amiga de Puig, ja exerceix com a presidenta. L'actual cap del Consell fa temps que en parla, i en les trobades del partit se'ls acostuma a veure junts. Al capdavant, els balears també pateixen un greu problema d'infrafinançament, i tot i tenir una població cinc vegades inferior, són uns bons aliats.

En aquesta croada, Puig també comptarà amb Pedro Saura. Portaveu socialista d'Hisenda al Congrés dels Diputats, fou secretari general del PSOE murcià, una de les autonomies que comparteixen amb la valenciana i la balear la demanda d'un finançament millor. La seua projecció no és tan clara com la de Sevilla, però de qualsevol manera, Sánchez hi comptarà.

I, és clar, Puig també tindrà al costat seu els dos principals referents del PSC: el de l'ex-ministra Carme Chacón, proclamada candidata a les eleccions espanyoles per la demarcació de Barcelona, i Miquel Iceta, cap de llista als comicis catalans del 27 de setembre. Iceta, com Zapatero i Sánchez, va acompanyar Puig a la seua estrena presidencial, i pel que fa a Chacón, el de Puig va resultar ser el suport més sòlid de tots els que va rebre en la seua cursa cap a la secretaria general. Una carrera de fons en què va perdre a la recta final davant Alfredo Pérez Rubalcaba, però que va unir molt Puig i Chacón. •